

har allerede gjort opmærksom på, at i hvert fald SF's fortolkning af, hvordan man skal få ekstra økonomi ind, kan Fremskridtspartiet ikke være med til.

Søren Søndergaard (EL):

Enhedslisten mener også, at det er meget relevant at rejse spørgsmålet om en demokratisering af FN, for FN har siden sin grundlæggelse faktisk været en rimelig udemokratisk organisation. Alene skabelsen af Sikkerhedsrådet med først 11 siden 15 medlemmer, hvoraf de 5 er permanente og udstyret med vetoret, gør det problem klart.

Det var et stormagternes FN, der blev skabt. FN's charter er fint, det er godt, men FN's reelle magt til at gribe ind over for denne verdens uligheder og være en global faktor i retning af konfliktforebyggelse og udjævning af de eksisterende sociale og økonomiske uligheder har altid været begrænset til, hvad landene i Sikkerhedsrådet, specielt USA, fandt for godt.

Det så vi bl.a. i 1970'erne, hvor der i FN's plenum blev vedtaget en lang række resolutioner, som afspejlede, at flertallet i FN's plenumsforsamling nu udgjordes af en række tidligere kolonilande. De krævede et opgør med de grundlæggende økonomiske uligheder, som var årsag til sult, fattigdom, analfabetisme osv. Men her trak USA og Vesten grænsen i Sikkerhedsrådet, og plenumsvedtagelserne forblev ord.

Siden sammenbruddet for de stalinistiske diktaturer i Østeuropa har Vesten fuldstændig domineret Sikkerhedsrådet. Det betyder bl.a., at FN har kunnet bruges som et figenblad for militære aktioner, som vestlige lande har ønsket iværksat. Derfor blev bl.a. Golfkrigen udkæmpet under FN-flag. Det var ikke for at forsvare det ikkeeksisterende demokrati i Kuwait. Det var ikke for at vælte diktatoren Saddam Hussein. Det var ikke for at bekæmpe den nationale undertrykkelse af kurderne. Det var ene og alene for at sikre Vestens interesser i billig energi og store multinationale selskabers profit.

At sikre Vestens interesser under FN-flag mener Enhedslisten er det egentlige indhold i den såkaldt nye verdensorden. Der er i hvert fald ikke blevet meget mere demokrati i Kuwait.

Til gengæld kan man sige, at i andre områder af verden, hvor Vesten ikke har interesse i at gribe ind, eller hvor den regionale stabilitet ikke er truet, dér kan konflikterne få lov at passe sig selv, uanset hvor mange ofre de kræver. Det mest groteske eksempel er Rwanda, hvor

FN-systemet var vidende om planerne for folkemordet, flere måneder før det fandt sted, uden at man rørte en finger, et folkemord, som i øvrigt i høj grad var finansieret af lån fra Verdensbanken og gennemført med våben købt i Albanien, Belgien og Frankrig.

USA og Vesten har brugt sin øgede styrke til angreb på dele af FN's struktur og underorganisationer, specielt dem, der arbejder med at oplyse om og ændre på de globale handels- og bistandspolitiske udviklingstendenser. Det ulige handels- og bytteforhold mellem flertallet af FN's lande og den rige vestlige verden er blevet forværret i årene, der er gået. USA med flere har arbejdet for, at FN's underorganisationer, som er kommet med klar dokumentation af og handlingsanvisninger over for de globale uligheder, skal beskæres eller nedlægges, og deres funktioner overføres til IMF, Verdensbanken og WTO.

Målet er, at de økonomiske og handelsmæssige spørgsmål skal afgøres i disse organisationer, hvor fri markedsøkonomi er det knæsatte dogme, hvor vækst og udvikling kun kan komme som følge af denne model. Dermed kan Vesten også undgå en kritik og dokumentation af den skæve fordeling, som der er af verdens goder.

Enhedslisten er ikke blind for, at der er et stort bureaukrati i FN, at der er korruption og inkompetence, og at der bør sker en omstrukturering for at ændre på dette. Men den vigtigste strukturreform i FN er faktisk at afskaffe den vestlige verdens totale dominans.

Når udenrigsministeren i sin indledning siger, at FN har brug for »reformer, der kan sætte FN-systemet bedre i stand til at tage de globale udfordringer op . . .«, så er Enhedslisten isoleret set enig i denne sætning. Men hvilke reformer og hvilken udfordring? De fleste af de 185 lande har, som udenrigsministeren selv siger, intet andet forum, hvor de kan komme til orde i forhold til de afgørende globale spørgsmål.

Danmark er sammen med en række andre rige lande medlem ikke bare af FN; vi er også med i EU, Europarådet og OSCE, og vi er med i IMF og Verdensbanken. Overalt er det lande som Danmark og de andre EU-lande, som sammen med USA og Japan sætter dagsordenen for den politiske, økonomiske og sociale udvikling på verdensplan.

Denne ulighed, denne magtmæssige fordeling, kan ingen forslag til strukturreformer i FN afhjælpe, medmindre de selv samme rige vestlige lande er villige til at afgive noget af deres